

KDE BLB, TAM NEBEZPEČNO ... A NĚKDY I VESELO

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

„Ahoj, miláčku. Trochu se zpozdím.“ „Natáhl sis procházku?“ „No, ani ne.“ „Tak zase sedíš u Hagrida na zahradě a cpeš se uzeným, že jo?“ měla hned jasno moje žena. Než jsem stačil odpovědět, pokračovala: „Hele, víš, že ti to nedělá dobře na žaludek? Už si zapomněl, jak si minule doma skuhral? Tak to dnes s těmi uzeninami nepřeháněj, ano?“ „Já ale nejsem u Hagrida,“ odpověděl jsem hned, jak byla příležitost skočit do řeči. „A kde tedy jsi?“ Nadechl jsem se k reakci, ale byl jsem pomalý, nestihl jsem nic říct. „Ty jsi zase u Michala na čtyřkolkách, že jo? A někde na nich řádíte v polích, vid? Vždyť sis nevzal ani pořádné boty a helmu máš taky doma na věšáku. No, máš ty rozum? Jezdit bez helmy! Víš jak je to nebezpečný?“

Občas s kamarádem opravdu vyjedeme na čtyřkolkách do polí, tedy na polní cesty. Nejsme žádní závodníci. Je to jen o pohodové projíždce po venkovských cestách. Nepatříme mezi darebáky, co najíždí na lesníky nebo se kolem turistů ženou, jak kdyby jeli etapu na Dakaru. Ještě ke všemu kamarádovi polnosti patří, takže jezdíme po jeho. I tak to ale někdy přináší zajímavé situace. Jeli jsme na kochačku mezi poli a pastvinami. Občas jsme zastavili a kontrolovali neporušenost ohradníků, aby neutekly Michalovy krávy z pastvy. Prostě parádní vyjížďka v krásném počasí. Co si přát víc? Krásně tě chladí vítr, stroj se na dírách kolébá a snaží se všechny nerovnosti vyžehlit. Pracuješ krásně s plynovou páčkou a užíváš si každý výmol a zatáčku. Tedy až do doby, než narazíš na zběsilého turistu, který si stoupne doprostřed cesty a do stran rozpaží své walking hole, abys nemohl jet dál. Rozhodně nejde o neprůjezdnou překážku, ale my konflikty nevyhledáváme. Michal se na mě podíval a hned jsem viděl, jak se z pod helmy za plexisklem usmívá. Dobře věděl, co bude následovat. Nebylo to poprvé a rozhodně ani naposledy. Jak jsem říkal, jsme mírumilovní lidé a s každým si rádi popovídáme. Občas mi ale vyvstane na mysl nesmrtelný výrok pana Wericha: „Jestliže se člověk hádá s blbcem víc jak půl minuty, hádají se už dva blbci.“ Na to pozor, blbcům prostě nic nevysvětlíš, i kdyby to byla ta nejjednodušší věc na světě. A že se to v životě stává často, na to se spolehni.

Přijeli jsme pomalu k lidskému štítu, zastavili jsme a sundali helmy. Ono bavit se o něčem s kosmonautem nemusí být vždy mile osobní. Nelze ale popřít, že existují případy, kdy může mít v komunikaci helma své výhody, obzvláště když řečník na straně druhé projevuje známky agresivity a neštítí se používat různých nedovolených komunikačních nástrojů.

Sotva jsme helmy sejmuli, nestačili jsme říct ani dobrý den, brýtro, čus, nazdar brachu, těpic či něco vřele podobného a už to začalo: „Co tady závodíte, darebáci!“ padlo od pana lidumila hned na úvod. Jsme slušně vychovaní a necháváme řečníky domluvit, tak jsme ani nezareagovali. Upřímně, trefit se někdy do kadence slov, co se na tebe sype, nemusí být pro obyčejného smrtelníka nic lehce proveditelného. Tady by možná pomohl jedině John Scatman. „Je tu všude příroda, jestli jste si nevšimli. Chodí tudy lidi a vy tu lítáte jak o závod a ještě ničíte cesty. Se nestydíte? Si myslíte, že když máte silné stroje, že vám to tu patří, že jo?“ Všiml jsem si Michala, jak v klidu sedí na sedadle, ruce položené na nádrži a oči se mu smály na celé kolo. Evidentně se dobře bavil a ani mu nevadilo, že náš samozvaný spasitel šermuje hůlkami nebezpečně blízko.

Slovní průjem pomalu zvyšoval svou intenzitu: „Tak ty se tomu ještě směješ, zmetku jeden?“ Velmi rychle přešel náš nový společník na tykačku. „Parchante mizernej, nevychovanej! To nemáš žádnou úctu ke slušným lidem? Já to takhle ale nenechám. Zavolám esenbáky, ty už tě srovnaj do latě! Zmetku mizernej, hajzle jeden!“ Trochu se v řeči zasekl, to když začal po kapsách hledat telefon. Michal se už chechtal doopravdy. Že se skvěle baví, už nijak neschovával, měl úsměv od ucha k uchu a smál se dost nahlas. Využil jsem chvíličky zmlknutí našeho nového „přítele“ a začal jsem hrát na jeho notu: „Pane, já to taky nesnáším,“ povídám. „Co?“ zaskočený nechápavě odvětil. „No, využívat bez dovolení pozemky druhých. Máte úplnou pravdu, to je darebáctví.“ „Vidíš, zmetku? Tady tvůj kamarád to taky uznává. Měl by ses stydět. Ale to vy mladý neumíte. Jen dělat zle a problémy, to by ti šlo!“ štěkal na Michala při prohledávání kapes: „Kde, sakra, mám ten mobil?“ „Chcete půjčit můj?“ nabídl kamarád svůj aparát s nataženou rukou směrem k turistovi. Ten jen zíral a nevěděl, co na to říct.

„Haló, milý pane?“ zavolal jsem na mravokárce. „Co je?“ „Tak proč tedy chodíte po cizím pozemku bez dovolení?“ zeptal jsem se ho klidným, ale výrazným hlasem, aby má otázka nezanikla v kulometné palbě nadávek. „Co? Co ..., co to meleš, ty chuligáne?“ obořil se na mě. „Povídám, proč tady bez dovolení šlapete po kamarádově cestě?“ zopakoval jsem a rukou pokynul směrem k Michalovi, aby bylo na první dobrou jasné, o jakého kamaráda jde. Michal se už smál jak blázen, že si pomalu lehal na sedačku spolujezdce.

„Ta ... ta ... ta cesta je jeho? Koktal zmateně náš nevyžádaný společník. „Ano. Ta cesta je jeho,“ potvrdil jsem s vážnou tváří. Vůbec nevím, jak je možné, že mi to uvěřil, když ještě před chvílkou z nás dělal vyvrhele společnosti. Je ale zábavné sledovat, jak jednoduchou informací podanou v pravý čas, lze sebrat i rozjetému řečníkovi vítr z plachet. „Ale ... ale ... ale já vlastně po té cestě nejdu, chodím spíš tady po straně,“ a udělal úkrok z cesty k ohradníku. „Ale tam je to také jeho,“ nenechávám popletu vydechnout. Nevěděl, co na to má říct. Jen hlasitě funěl, těkal očima a míra jeho stresu se zřejmě blížila snesitelnému vrcholu. Už jsem taky nevydržel a začal jsem se nahlas smát s Michalem. Milý pán nás oběhl, hůlky se za ním plácaly o zem, jak je měl přidělané k zápěstí a když byl asi dvacet metrů za námi, znovu našel nit a spustil nanovo: „Darebáci! Hajzlové! Parchanti mizerný!“ Moc jsme ho ale nevnímali. Nasadili jsme helmy a vysmátý jak беруšky jsme pokračovali v jízdě.

„Lásko, já ale nejsem na čtyřkolkách,“ uklidňuji svou ženu a všimnu si, jak se mi Franta směje. Praštím ho do ramena, aby toho nechal, ale spustil ještě hlasitěji. „Kdo se to tam směje? A kde tedy jsi?“ Musel jsem přispěchat s odpovědí, jinak by žena vymyslela nějakou novou teorii. „Potkal jsem Frantu a jedu s ním do Hlošan na fotbal. Potkali jsme se náhodou, nevěděl jsem to dopředu.“ „Od kdy zase chodíš fandit na fotbal? To už je doba, co si byl naposledy. Vždyť na něj čumíš už jen v televizi,“ povídá podezíravým tónem žena. Ji neobelžeš, má zhlédnuté všechny detektivky a kriminální příběhy. Koukneš se špatným směrem při odpovědi a hned ví, že kecáš. „Já nejdu fandit, já jedu hrát. Kluků je málo, tak mne poprosili, abych jim jel pomoci, víš?“ Na druhé straně je neobvyklé ticho. Hned jsem věděl, že přijde perla, která by se dala tesat do kamene. Má žena je velmi racionálně založená a k tomu ortodoxní realista. Nezklamala. „Hm, dobře. Ale to si měl radši jít na to uzený. To tě nezabije tak rychle.“